

“मीठे बच्चे— तिमी सबै आपसमा रूहानी भाइ-भाइ हो, तिमीहरूको रूहानी प्यार हुनुपर्छ, आत्माको प्यार आत्मासँग होस्, शरीरसँग होइन ।”

प्रश्नः— बाबाले आफ्नो घरको कुनचाहिँ आश्चर्यजनक (वन्दरफुल) कुरा सुनाउनुभएको छ ?

उत्तरः— जति पनि आत्माहरू मेरो घरमा आउँछन्, उनीहरू आ-आफ्नो सेक्सनमा आफ्नो नम्बरमा फिक्स हुन्छन् । उनीहरू कहिल्यै पनि चलमलाउँदैनन् । वहाँ सबै धर्मका आत्माहरू मेरो नजिकै रहन्छन् । वहाँबाट नम्बरवार आ-आफ्नो समयमा पार्ट बजाउन आउँछन्, यो आश्चर्यजनक ज्ञान यही समय कल्पमा एकै पटक तिमीहरूलाई मिल्छ । अरू कसैले यो ज्ञान दिन सक्दैन ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्, हामी आत्माहरूलाई बाबाले सम्झाउनुहुन्छ र बाबा आफूलाई आत्माहरूको बाबा सम्झनुहुन्छ । यस्तो कसैले सम्झ्दैनन् । न त कसैले आफूलाई आत्मा सम्झ भनेर कहिल्यै कसैलाई सम्झाउँछन् । उहाँ बाबा नै बसेर आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । यस ज्ञानको प्रारब्ध तिमीहरू नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नयाँ दुनियाँमा लिनेवाला छौ । यो दुनियाँ बदलिनेवाला छ र बदल्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ भन्ने सबैलाई याद रहँदैन । यहाँ त सम्मुख बसेका छन्, जब घरमा जान्छन् अनि सारा दिन आफ्नो धन्धा आदिमा नै लाग्छन् । बाबाको श्रीमत छ— प्यारा बच्चाहरू, जहाँ रहे पनि तिमीले मलाई याद गर । जसरी कन्या हुन्छ, उसलाई थाहा हुँदैन मलाई कुन पति मिल्नेछ, चित्र देखेपछि उसको याद रहन्छ । जहाँ रहे पनि एक अर्कालाई दुवैले याद गर्छन्, यसलाई भनिन्छ शारीरिक प्यार । यो हो रूहानी प्यार । रूहानी प्यार कोसँग ? बच्चाहरूको रूहानी बाबासँग र बच्चाहरूको बच्चाहरूसँग । तिमी बच्चाहरूको आपसमा पनि धेरै प्यार हुनुपर्छ मतलब आत्माहरूको आत्माहरूसँग पनि प्यार हुनुपर्छ । यो शिक्षा पनि अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मिल्छ । दुनियाँका मनुष्यलाई केही पनि थाहा छैन । तिमी सबै भाइ-भाइ हो त्यसैले आपसमा अवश्य प्यार हुनुपर्छ किनकि एक बाबाका बच्चा हो । यसलाई भनिन्छ रूहानी प्यार । ड्रामा प्लान अनुसार केवल पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै रूहानी बाबा आएर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्मुखमा सम्झाउनुहुन्छ र बच्चाहरूले जान्दछन्— बाबा यहाँ आउनुभएको छ हामी बच्चाहरूलाई फूलसमान, पवित्र, पतितबाट पावन बनाएर साथमा लिएर जान । यस्तो होइन— हातमा समातेर लिएर जानुहुन्छ । सबै आत्माहरू यसरी उड्नेछन् जसरी सलह (टिड्डी) हरूको भुण्ड जान्छ । उनीहरूको पनि कोही गाइड हुन्छ । गाइडसँग अरू पनि गाइड हुन्छन् जो अगाडि रहन्छन् । सारा भुण्ड जब एकसाथ जान्छ तब धेरै आवाज हुन्छ । सूर्यको प्रकाशलाई पनि ढाक्छ, यति ठूलो भुण्ड हुन्छ । तिमी आत्माहरूको त कति ठूलो अनगिन्ती भुण्ड छ । कहिल्यै गणना गर्न सकिदैन । यहाँ मनुष्यको गणना गर्न सकिदैन । निकाल्न त जनसंख्या निकाल्छन् । त्यो पनि एक्युरेट निकाल्दैनन् । आत्माहरू कति छन्, त्यो हिसाब कहिल्यै निकाल्न सक्दैनन् । अन्दाज लगाउन सक्छन् सत्ययुगमा कति मनुष्य हुन्छन् किनकि केवल भारत खण्डमात्र रहनेछ । तिमीहरूको बुद्धिमा छ— हामी विश्वको मालिक बनिरहेका छौ । आत्मा जब शरीरमा हुन्छ तब जीवात्मा हुन्छ, त्यसैले दुवैले एकसाथ सुख अथवा दुःख भोग्छन् । यस्तो धेरै मानिसले सम्झन्छन्— आत्मा नै परमात्मा हो, उसले कहिल्यै दुःख भोग्दैन, निर्लेप छ । धेरै बच्चाहरू यस कुरामा पनि अलमलिन्छन्— मैले आफूलाई आत्मा त निश्चय गर्ने तर बाबालाई कहाँ याद गर्ने ? यो त जान्दछौ बाबा परमधाम निवाशी हुनुहुन्छ । बाबाले आफ्नो परिचय दिनुभएको छ । कहीं पनि हिँड्दा-डुल्दा बाबालाई याद गर । बाबा रहनुहुन्छ परमधाममा । तिमीहरूको आत्मा पनि वहाँ रहनेवाला हो फेरि यहाँ पार्ट बजाउन आउँछ । यो ज्ञान पनि अहिले मिलेको छ ।

जब तिमी देवता हुन्छौ तिमीहरूलाई त्यहाँ यो याद रहँदैन, फलानो-फलानो धर्मका आत्माहरू माथि हुन्छन् । माथिबाट आएर यहाँ शरीर धारण गरेर पार्ट बजाउँछन्, यो चिन्तन वहाँ चल्दैन । पहिले यो थाहा थिएन, बाबा पनि परमधाममा रहनुहुन्छ, वहाँबाट यहाँ आएर शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । अब उहाँ कुन शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, उहाँले आफ्नो ठेगाना त बताउनुहुन्छ । तिमीले यदि शिवबाबा केयर अफ परमधाम लेख्यौ भने परमधाममा त चिठी जान सक्दैन यसैले लेख्दछौ शिवबाबा केयर अफ ब्रह्मा, फेरि यहाँको ठेगाना राख्छौ किनकि तिमीहरू जान्दछौ बाबा यहाँ नै आउनुहुन्छ, यस रथमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । हुन त आत्माहरू पनि माथि रहनेवाला हुन् । तिमीहरू भाइ-भाइ हो । सदैव यही सम्झ ऊ आत्मा हो, उसको नाम फलानो हो । आत्मालाई यहाँ हेर्छन्

२०७१ जेष्ठ ३१ शनिबार १४-०६-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

तर मनुष्य देह-अभिमानमा आउँछन् । बाबाले देही-अभिमानि बनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ, तिमी आफूलाई आत्मा सम्झ अनि मलाई याद गर । अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ जब म यहाँ आउँछु, आएर बच्चाहरूलाई ज्ञान पनि दिन्छु । पुरानो अङ्ग लिनुभएको छ, जसमा मुख्य यो मुख छ । आँखा पनि छन्, ज्ञान अमृत मुखबाट मिल्छ । गौमुख भन्छन् हैन अर्थात् माताको यो मुख हो । बडी माताद्वारा तिमीहरूलाई गोदमा लिनुहुन्छ । कसले ? शिवबाबाले । उहाँ त यहाँ हुनुहुन्छ । यो ज्ञान सारा बुद्धिमा रहनुपर्छ । म तिमीहरूलाई प्रजापिता ब्रह्माद्वारा गोदमा लिन्छु । त्यसैले त यी माता भए । गायन पनि छ— तुम मात-पिता हम बालक तेरे... त्यसैले उहाँ सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ । उहाँलाई माता भनिदैन । उहाँ त बाबा नै हुनुहुन्छ । बाबाबाट वर्सा मिल्छ फेरि माता चाहिन्छ । उहाँ यहाँ आउनुहुन्छ । अहिले तिमीहरूलाई थाहा भएको छ बाबा माथि रहनुहुन्छ । हामी आत्माहरू पनि माथि रहन्छौं । फेरि यहाँ आउँछौं पार्ट बजाउन । दुनियाँलाई यी कुराको केही पनि थाहा छैन । उनीहरूले त दुङ्गा मूढामा परमात्मा हुनुहुन्छ भन्ने गर्छन्, फेरि त अनगिन्ती हुने भए । यसलाई भनिन्छ— घोर अँध्यारो । गायन पनि छ, ज्ञान सूर्य प्रगटा, अज्ञान अधेर विनाश । अहिले तिमीहरूलाई ज्ञान छ— यो रावण राज्य हो, जसकारण अँध्यारो छ । वहाँ त रावण राज्य हुँदैन यसैले कुनै विकार हुँदैन । देह-अभिमानि पनि हुँदैनन् । वहाँ आत्म-अभिमानि रहन्छन् । आत्मालाई ज्ञान हुन्छ— अहिले साना बच्चा छौं, अहिले हामी जवान बनेका छौं, अब वृद्ध शरीर भएको छ, यसैले अब यो शरीर छोडेर अर्को लिनु छ । वहाँ यस्तो भनिदैन— फलानो मर्नो । त्यो त हो नै अमरलोक । खुशीसँग एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छन् । अहिले आयु पूरा भएको छ, यो छोडेर नयाँ लिनु छ यसैले संन्यासीहरू सर्पको दृष्टान्त दिन्छन् । दृष्टान्त वास्तवमा बाबाको दिइएको हो । त्यसलाई फेरि संन्यासीहरूले उठाउँछन् । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ, यो जुन ज्ञान तिमीहरूलाई दिन्छु, यो प्रायःलोप हुन्छ । बाबा अक्षर पनि छ, चित्र पनि छ तर जसरी आँटामा नून । त्यसैले बाबा बसेर अर्थ सम्झाउनुहुन्छ, जसरी सर्पले पुरानो काँचुली छोडिदिन्छ र नयाँ काँचुली आउँछ, उहाँका लागि यस्तो भनिदैन, एउटा शरीर छोडेर अर्कोमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । होइन । काँचुली बदल्ने एक सर्पको नै दृष्टान्त छ । त्यो काँचुली उसलाई देख्नमा पनि आउँछ । जसरी कपडा उतारिन्छ त्यसरी सर्पले पनि काँचुली छोड्दछ, अर्को मिल्दछ । सर्प त जिउँदै रहन्छ, यस्तो पनि होइन सदैव अमर रहन्छ । २-३ काँचुली बदलेर फेरि मर्दछ । वहाँ पनि तिमी समयमा एउटा काँचुली छोडेर अर्को लिन्छौ । जान्दछौ— अहिले हामीलाई गर्भमा जानु छ । वहाँ त छ नै योगबलको कुरा । योगबलबाट तिमी जन्मन्छौ, यसैले अमर भनिन्छ । आत्माले भन्दछ, अब म बूढो भएँ, शरीर पुरानो भएको छ । साक्षात्कार हुन्छ । अब म गएर सानो बच्चा बन्नेछु । आफैँ शरीर छोडेर आत्मा भागेर गएर सानो बच्चामा प्रवेश गर्छ । त्यस गर्भलाई जेल होइन, महल भनिन्छ । पाप त छैन जसकारण भोग्नु परोस् । गर्भ महलमा आरामसँग रहन्छ, दुःखको कुनै कुरा हुँदैन । यस्तो कुनै खराब चीज खुवाउँदैनन् जसबाट बिरामी हुन जान्छन् ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीहरूलाई निर्वाणधाममा जानु छ, यो दुनियाँ बदलिनु छ । पुरानोबाट फेरि नयाँ हुनेछ । हरेक चीज बदलिन्छ । वृक्षबाट बीउ निस्कन्छ, फेरि बीउ रोपेपछि कति फल निस्कन्छन् । एक बीजबाट कति धेरै दाना निस्कन्छ । सत्ययुगमा एउटामात्र बच्चा पैदा हुन्छ, योगबलबाट । यहाँ विकारबाट ४-५ बच्चा पैदा गर्छन् । सत्ययुग र कलियुगमा धेरै फरक छ जुन कुरा बाबाले बताउनुहुन्छ । नयाँ दुनियाँ फेरि पुरानो कसरी हुन्छ, त्यसमा आत्माले कसरी ८४ जन्म लिन्छ, यो पनि सम्झाउनुभएको छ । हरेक आत्माले आ-आफ्नो पार्ट बजाएर फेरि जब जान्छ तब आ-आफ्नो ठाउँमा खडा भएर रहनेछ । ठाउँ फेरिदैन । आ-आफ्नो धर्ममा आफ्नो ठाउँमा नम्बरवार खडा हुनेछन्, फेरि नम्बरवार नै तल आउँछन् त्यसैले साना-साना नमूना बनाएर राख्छन् मूल वतनको । सबै धर्महरूको आ-आफ्नो सेक्सन छ । देवी-देवता हो पहिलो धर्म, फेरि नम्बरवार आउँछन् । नम्बरवार नै गएर रहनेछन् । तिमी पनि नम्बरवार पास हुन्छौ, त्यही अङ्गको हिसाब अनुसार ठाउँ लिन्छौ । यो बाबाको पढाइ कल्पमा एकै पटक हुन्छ । तिमी आत्माहरूको कति सानो वंशवृक्ष हुन्छ । जस्तै तिमीहरूको यति ठूलो वृक्ष छ । तिमी बच्चाहरूले दिव्य दृष्टिले देखेर फेरि यहाँ बसेर चित्र आदि बनाएका छौ । आत्मा कति सानो छ, शरीर कति ठूलो छ । सबै आत्माहरू वहाँ गएर बस्नेछन् । धेरै सानो ठाउँमा नजिकै रहन्छन् । मनुष्यहरूको वृक्ष कति ठूलो छ । मनुष्यहरूलाई त ठाउँ चाहिन्छ— चलन, फिर्न, खेल्न, पढ्न, नोकरी गर्न । सबै कुरा गर्न ठाउँ चाहिन्छ । निराकारी दुनियाँमा आत्माहरूको सानो ठाउँ हुन्छ यसैले यी चित्रमा पनि

२०७१ जेष्ठ ३१ शनिबार १४-०६-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन देखाइन्छ । बनी-बनाऊ नाटक छ, शरीर छोडेर आत्माहरूलाई वहाँ जानु छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ-हामी वहाँ कसरी रहन्छौं र अन्य धर्मवालाहरू कसरी रहन्छन् । फेरि कसरी नम्बरवार अलग-अलग हुन्छन् । यी सबै कुराहरू तिमीहरूलाई कल्प-कल्प एकै बाबा आएर सुनाउनुहुन्छ । बाँकी त सबै हुन् शारीरिक पढाइ । त्यसलाई रूहानी पढाइ भन्न सकिदैन ।

अहिले तिमीहरू जान्दछौ, हामी आत्मा हौं । म (आइ) मतलब आत्मा, मेरो (माइ) मतलब मेरो यो शरीर हो । मनुष्यले यो जान्दैनन् । उनीहरूको त सदैव दैहिक सम्बन्ध रहन्छ । सत्ययुगमा पनि दैहिक सम्बन्ध हुन्छ । तर वहाँ तिमीहरू आत्म-अभिमानी रहन्छौ । यो थाहा हुन्छ- म आत्मा हुँ, यो हाम्रो शरीर अब वृद्ध भएको छ, यसैले म आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छु । यसमा अलमलिने पनि कुनै कुरा छैन । तिमी बच्चाहरूलाई त बाबाबाट राजाई लिनु छ । जरूर बेहदका बाबा हुनुहुन्छ । मनुष्यले जबसम्म ज्ञानलाई पूरा बुझ्दैनन् तबसम्म अनेक प्रश्न सोधिरहन्छन् । ज्ञान हो तिमी ब्राह्मणहरूको । तिमी ब्राह्मणको वास्तवमा मन्दिर पनि अजमेरमा छ । एउटा हुन्छ पुष्करणी ब्राह्मण, अर्को सारसिद्ध । अजमेरमा ब्रह्माको मन्दिर हेर्न जान्छन् । ब्रह्मा बसेका छन्, दान्ही आदि देखाइदिएका छन् । उनलाई मनुष्यको रूपमा देखाइएको छ । तिमी ब्राह्मणहरू पनि मनुष्यको रूपमा छौ । ब्राह्मणहरूलाई देवता भनिदैन । सच्चा-सच्चा ब्राह्मण तिमीहरू हौ ब्रह्माका सन्तान । उनीहरू कुनै ब्रह्माका सन्तान होइनन्, अन्तिममा आउनेवालालाई यो थाहा हुँदैन । तिमीहरूको यो विराट् रूप हो । यो बुद्धिमा याद रहनुपर्छ । यो सारा ज्ञान हो जुन तिमी कसैलाई राम्ररी सम्झाउन सक्छौ । हामी आत्मा हौं, बाबाका बच्चा हौं, यो यथार्थरूपमा सम्झिएर, यो निश्चय पक्का-पक्का हुनुपर्छ । यो यथार्थ कुरा हो, सबै आत्माहरूको बाबा एक परमात्मा हुनुहुन्छ । सबैले उहाँलाई याद गर्छन् । ‘हे भगवान्’ मनुष्यहरूको मुखबाट अवश्य निस्कन्छ । परमात्मा को हुनुहुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन्, जबसम्म बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यी लक्ष्मी-नारायण जो विश्वका मालिक थिए, उनीहरूले नै जान्दैनथे भने ऋषि-मुनिले फेरि कसरी जान्न सक्छन् ! अहिले तिमीहरूले बाबाद्वारा जानेका छौ । तिमीहरू हौ आस्तिक, किनकि तिमी रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यलाई जान्दछौ । कसैले राम्रोसँग जान्दछन्, कसैले कम । बाबा सम्मुख आएर पढाउनुहुन्छ फेरि कसैले राम्ररी धारण गर्छन्, कसैले कम धारण गर्छन् । पढाइ एकदम साधारण पनि छ, श्रेष्ठ पनि छ । बाबामा यति ज्ञान छ जो सागरलाई स्याही बनायौ भने पनि अन्त्य हुँदैन । बाबा सहज गरेर सम्झाउनुहुन्छ । बाबालाई जान्नुपर्छ, स्वदर्शन चक्रधारी बन्नुपर्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सदा याद सहज भइरहोस् यसका लागि हिँड्दा डुल्दा यो चिन्तन गर्नु छ- हामी आत्मा हौं, परमधाम निवासी आत्मा यहाँ पार्ट बजाउन आएका हौं । बाबा पनि परमधाममा रहनुहुन्छ । उहाँ ब्रह्मा तनमा आउनुभएको छ ।
- २) जसरी रूहानी बाबासँग आत्माको प्यार छ, त्यसैगरी आपसमा पनि रूहानी प्यारसँग रहनु छ । आत्माको आत्मासँग प्यार होस्, शरीरसँग होइन । आत्म-अभिमानी बन्ने पूरा-पूरा अभ्यास गर्नु छ ।

वरदान:- एक मिनेटको एकाग्र स्थितिद्वारा शक्तिशाली अनुभव गर्ने-गराउनेवाला एकान्तवासी भव
एकान्तवासी बन्नु अर्थात् कुनै पनि एउटा शक्तिशाली स्थितिमा स्थित रहनु । चाहे बीजरूप स्थितिमा स्थित भएर होस्, चाहे लाइट माइट हाउसको स्थितिमा स्थित भएर होस् विश्वलाई लाइट माइट देऊ, चाहे फरिस्तापनको स्थितिद्वारा अरूलाई अव्यक्त स्थितिको अनुभव गराऊ । एक सेकेण्ड वा एक मिनेट पनि यदि यस स्थितिमा एकाग्र भएर स्थित भयौ भने स्वयंलाई तथा अन्य आत्माहरूलाई धेरै लाभ दिन सक्छौ । केवल यसको अभ्यास चाहिन्छ ।

स्लोगन:- ब्रह्माचारी ऊ हो जसको हर संकल्प, हर बोलमा पवित्रताको भाइब्रेसन समाहित भएको हुन्छ ।